

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-101)

July (2) / 2011

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....17
6. திருவிருத்தம்.....24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 78)

480. அக்ஷரம்

இவ்விதம் நித்யனாக, எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் நன்மைகளைச் செய்பவனாக உள்ளதால் குறைதல், அழிதல் போன்றதான எந்த மாற்றங்களும் இல்லாமல் இருப்பவன். இதனால் அக்ஷரம் என்னும் திருநாமம் பெற்றான்.

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-2-21) - அபக்ஷயவிநாசாப்யாம் பரிணாமர்த்தி ஜந்மபி: வர்ஜித: சக்யதே வக்தும் ய: ஸதா அஸ்தீதி கேவலம் - அவன் குறைதல், அழிதல், விகாரம், வளர்தல் மற்றும் பிறப்பு அற்றவன். எப்போதும் உள்ள ஒருவனாகவே அவனைக் கூறவேண்டும்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-1) - ஸதேவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் - ஸத் என்னும் இது மட்டுமே முதலில் இருந்தது.

481. அஸத்க்ஷரம்

தாழ்வாக உள்ள பாவங்களைப் பற்றியவர்களாய், தர்மத்திலிருந்து விலகியவர்களை மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தில் சுழலவைப்பவன்; அவர்களுக்கு அஸத்தாகவும், க்ஷரமாகவும் உள்ளவன் ஆவான். அஸத்தாக உள்ளவர்களுக்கு நித்யமாகவும், எல்லையற்றதாகவும் உள்ள ஸம்ஸார பயத்தை அளிப்பதால் இவ்விதம் கூறப்பட்டது. இந்த இரண்டு விஷயங்களும் ச்ருதிகளில் கூறப்பட்டன:

- ஏஷ ஏவ ஸாது கர்ம காரயதி தம் யமேப்யோ லோகேப்ய: உந்நிநீஷதி ஏஷ ஏவாஸாது கர்ம காரயதி தம் யமதோ நிநீஷதி - யாரை இந்த உலகத்தை விட்டு விடுபட ஸர்வேச்வரன் எண்ணுகிறானோ, அவனைக் கொண்டு

ஸர்வேச்வரன் நல்லசெயல்களைச் செய்விக்கிறான். யாரை கீழே தள்ள எண்ணுகிறானோ, அவனைக் கொண்டு தீய செயல்களைச் செய்விக்கிறான்.

- அஸ்ச ஸச்சைவை ச யத்விச்வம் ஸதஸத: பரம் - இந்த உலகம் நன்மை மற்றும் தீமை ஆகிய இரண்டையும் கொண்டதாகும். ஆனால் இவை அனைத்தையும் விட ஸர்வேச்வரன் உயர்ந்தவன்.

482. அவிஞ்ஞாதா

இவற்றில் ஸாதுக்களிடம் அபராதங்கள் அதிகமாக இருந்தால், அவைகளைக் கண்டு அவர்களைத் தண்டிக்காமல், பொறுத்துக் கொள்வது மட்டும் அல்ல; அவர்களிடம் அபராதங்கள் உள்ளன என்பதையே அறியாதவன் போன்று உள்ளவன் ஆவான். இதனை எங்கு காணலாம்?

- இராமாயணத்தில் - உச்யமாநோபி பருஷம்நோத்தரம் ப்ரதிபத்யதே - தன்னைப் பற்றிய தாழ்வான சொற்களை ஒருவன் கூறினாலும் அவற்றை இராமன் கேட்டு, பதில் உரைப்பதில்லை - என்றது காண்க.
- கூரத்தாழ்வான் - ப்ரபந்நாபராத அபரிகணநம் து குண ஏவ அதோ ஹி தாதபாதா: ஸர்வஜ்ஞதாம் ஏவம் உபாலபாமஹே த்வம் ஹி அஜ்ஞ ஏவ ஆச்ரிததோஷஜோஷண: - உம்முடைய அனைத்தும் அறிகின்ற தன்மையை நாங்கள் அறிவோம். ஆனால் உனது அடியார்களின் அபராதங்கள் குறித்த விஷயத்தில், அவர்களது தோஷங்களைப் பற்றி மட்டும் ஏதும் அறியாதவன் என்றும் அறிவோம்.

இங்கு ஒரு சிலர், “பரமபுருஷன் ஞானமாத்ரம் என்பதால் ஞாத்த்ருத்வம் இல்லாமை என்பதைக் காரணம் காண்பித்து அவிஜ்ஞாதா எனப்பட்டது” என்று கூறுவர். இவர்கள் ச்ருதி, ஆசார்யனின் கைங்கர்யம், ந்யாயம் போன்ற எதுவும் அறியாதவர்கள் என்பதால் இப்படி உரைத்தார்கள் என்று அவர்கள் மீது பரிதாபம் கொள்ளவேண்டும்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 101)

அவயவங்களின் அமைப்பு (ஸம்ஸ்தாநம்) என்பதே ஜாதி

ஆக அவயங்களின் அமைப்பு வடிவமாக உள்ள வேறுபாடுகளின் அடிப்படையில் காணப்படும் ஜாதி போன்ற வேறுபாடுகளுடன் உள்ள வஸ்துக்களை மட்டுமே ப்ரத்யக்ஷம் உணர்த்துகிறது. இத்தகைய அவயவங்களின் அமைப்பு என்ற ஒன்றைத் தவிர வேறு எதுவும் பலவிதமாக உள்ள வஸ்துக்கள் அனைத்தும் ஒரே ஜாதியில் அடங்குகின்றன என்பதை உணர்த்த இயலாது; இது போன்று அவயவங்களின் அமைப்பு என்பது அல்லாமல் வேறு எதனாலும் பிரித்து அறியத்தக்க வஸ்துக்கள் காணப்படுவதில்லை; இந்த அவயவங்களின் அமைப்பு என்பதால் மட்டுமே பசு போன்ற ஜாதிகளை அவற்றின் தனித்தன்மைகளுடன் பிரித்து அறியமுடிகிறது (ஒரு பசுவைப் பார்க்கும் ஒருவன் முதலில் அதனைப் பற்றி நன்றாக அறிந்து கொள்கிறான். பின்னர் மீண்டும் ஒரு பசுவைக் காணும்போது அதன் அவயவங்களின் அமைப்பு முன்னர் கண்ட பசுவின் அமைப்பைப் போன்றே உள்ளதால் அதுவும் இதுவும் ஒரே ஜாதி என்று அறிகிறான். இவ்விதம் அவயவங்களின் அமைப்பு என்பதைத் தவிர வேறு எதனாலும் இரண்டும் ஒரே ஜாதி என்று அறிய இயல்வதில்லை). மேலும் அவயவங்களின் அமைப்பு என்பதும், ஜாதி போன்ற பொதுவாக உள்ள தன்மைகள் என்பதும் வெவ்வேறு என்று கூறினாலும், அவயவங்களின் அமைப்பு என்பதே ஜாதி என்று அனைவராலும் ஏற்கப்படுகிறது. அவயவங்களின் அமைப்பு என்பது ப்ரத்யேகமாக, தனித்தன்மையை உணர்த்தக்கூடிய ஒன்றாகும். ஒவ்வொரு வஸ்துவிற்கு ஏற்றபடியே அதன் அவயவங்களின் அமைப்பு கொள்ளத்தக்கதாகும். ஒரு வஸ்துவானது மற்றொரு வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறானது என்று அறிவது என்பது அந்தந்த வஸ்துவின் ஜாதி மூலம் மட்டுமே ஆகும்; மேலும் இவ்விதம்

பேதப்படுத்திக்காணலாம் என்று கூறுபவர்கள் கூட, ஜாதி பேதங்களின் அடிப்படையை ஒப்புக்கொள்கின்றனர். ஆகவே பலவாக உள்ள தன்மை முதலான ஜாதிகளே பேதங்கள் என்று நாம் கூறுகிறோம்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 101)

நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொறுப்பில் நமக்குத் தொடர்பு
இல்லை என்பதன் கருத்து

மூலம் - ஸர்வ ரக்ஷகனான ஈச்வரன் உண்டாயிருக்க ஸ்வரக்ஷண வ்யாபாரத்தில் நமக்கு அந்வயமில்லை என்கிற ஆப்தர் பாசுரத்துக்குத் தாத்பர்யம் சொல்லுகிறோம்.

யதர்த்தம் து க்ருதோ ந்யாஸ: ததர்த்தம் ந புந: க்ரியா
பூர்வமப்யபராதீந ப்ரவ்ருத்தாவஸ்ய நாந்வய:

யதாப்ரமாணம் ஸ்வரக்ஷணபர ஸமர்ப்பணம் பண்ணினவனுக்குப் பின்பு ஸ்வரக்ஷணார்த்த வ்யாபாரத்தில் ப்ராப்தியில்லை. முன்பு தானும் ஸ்வரக்ஷணார்த்தமாகப் பண்ணின ஸமர்ப்பணாதி வ்யாபாரமும் ஸ்வகர்த்தாவான அவன் தானே பீஜாங்குர ந்யாயத்தாலே அநாதியாக ப்ரவர்ப்பித்த கர்மப்ரவாஹ விபாக விசேஷத்திலே வந்ததொரு யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதாதி விசேஷகாரணத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு பண்ணுவித்தானாகையால் நாமே நம்மை ரக்ஷித்துக் கொள்ளுகிறோமென்றிருக்கப் ப்ராப்தியில்லை. ஸர்வ ரக்ஷகனாக மூலமந்த்ராதிகளிலே சிஷிதனான இவன்தானே நம்மை ஒருபாயத்திலே வ்யாபரிப்பித்து அந்த வ்யாபாரத்தாலே ப்ரஸந்நநாய் ரக்ஷிக்கிறானென்றிக்கப் ப்ராப்தம்.

விளக்கம் - அனைத்தையும் காப்பாற்றுகிறவனாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளபோது, நம்மை நாமே காப்பாற்றிக் கொள்ளும் முயற்சியில் இறங்குவதற்கு நமக்கு அவசியம் இல்லை என்பதை உரைக்கின்ற சோமாசியாண்டானின் கருத்திற்கு உட்கருத்து உரைப்போம். யதர்த்தம் து க்ருதோ ந்யாஸ: ததர்த்தம் ந புந: க்ரியா பூர்வமப்யபராதீந ப்ரவ்ருத்தாவஸ்ய நாந்வய: - எந்தப் பலனிற்காக பரஸமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டதோ, அதே பலனிற்காக மீண்டும் பரஸமர்ப்பணம் செய்தல் கூடாது;

ஆத்மாவிற்கு எம்பெருமானின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிதல் என்னும் நிலை இல்லாமல், சுதந்திரமாக இயங்குவதில் தொடர்பு இல்லை - என்றது காண்க. இந்த ப்ரமாணம் மூலமாக அறியப்படுவது என்னவென்றால் - தன்னைக் காக்கும் செயல் என்பதை ஸர்வேச்வரனிடம் ஒப்படைத்த பின்னர், தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக் கொள்ளும் முயற்சிகளில் இறங்க நமக்கு உரிமையில்லை. நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் விதமாக நாம் செய்த பரஸமர்ப்பணம் என்பது நம்முடைய ஸ்ருஷ்டி மற்றும் இருப்புக்குக் காரணமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் மூலமாக ஊண்டானதே ஆகும் (அதாவது நம்மைக் காப்பாற்றும் விதமாக பரஸமர்ப்பணம் செய்தல் என்பதும் நம்முடைய செயல் அல்ல, அவனால் ஆனது). செடியிலிருந்து விதை உண்டானதா, அல்லது விதையிலிருந்து செடி உண்டானதா என்பதை அறிய இயலாமல் தொடர்கின்ற ந்யாயத்திற்கு பீஜாங்குர ந்யாயம் என்று பெயர். இந்த ந்யாயம் போன்றே நமது கர்மவினைகளும், அவற்றின் பலன்களும் உள்ளன. இப்படி உள்ளபோது தற்செயலாக நடந்த ஏதோ ஒரு நல்வினை காரணமாக ஸர்வேச்வரன் நம்மை பரஸமர்ப்பணம் செய்யும்படியாகச் செய்தான். ஆகவே நம்மை நாம் காப்பாற்றிக் கொள்கிறோம் என்பது பொருந்தாது. அனைத்தையும் காப்பாற்றுபவனாக மூலமந்த்ரங்களின் மூலம் அறியப்படுகின்ற ஸர்வேச்வரன், தானாகவே வலிய வந்து, நம்மை ஓர் உபாயத்தில் நிற்க வைத்து, நம்முடைய அந்தச் செயலையே நம்மைக் காப்பாற்றுகின்ற வாய்ப்பாகக் கொண்டு, நம்மைக் காக்கிறான் என்று கருத்து.

மூலம் -

ஸ்வாமீ ஸ்வசேஷம் ஸ்வவசம் ஸ்வபரத்வேந நிர்பரம்
ஸ்வதத்த ஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸ்மிந் ந்யஸ்யதி மாம் ஸ்வயம்

இது ஆத்மஸமர்ப்பண தசையில் க்யாதி லாப பூஜா பலஸங்க கர்த்துத்வ உபாயத்வங்களாகிற தூராலற்ற பகவதநுஸந்தானக் கட்டளை. ஆகையால் தாய் முலைப்பால் போலே வருகிற ஈச்வரப்ரஸாதத்துக்கும் ஸ்தநந்தயனுடைய முலையுண்கிற வ்யாபாரம் போலே இவனுடைய அபேக்ஷாதிகள். இத்தால் ஸித்தோபாய ஸ்வரூபத்துக்குக் கொத்தை வராது.

விளக்கம் - ஸ்வாமீ ஸ்வசேஷம் ஸ்வவசம் ஸ்வபரத்வேந நிர்பரம் ஸ்வதத்த ஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸ்மிந் ந்யஸ்யதி மாம் ஸ்வயம் - அனைத்திற்கும் ஸ்வாமியாக உள்ள ஸர்வேச்வரன், தன்னுடைய தொண்டனாகவும் வசப்பட்டவனாகவும் உள்ள என்னை, தன்னால் அளிக்கப்பட்ட பரஸமர்ப்பணம் என்னும் புத்தி மூலமாக, என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் எந்தவிதமான பொறுப்பும் எனக்கு இல்லாதபடி, என்னைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பு

தன்னுடையது என்று ஏற்றுக்கொண்டு, என்னைத் தன்னிடம் தானாகவே பாதுகாப்பாக வைத்துக் கொள்கிறான் - என்றது காண்க. இந்த வரியானது நம்முடைய பரஸமர்ப்பண நேரத்தில் - ப்ரபலமாக வேண்டும், பலன் பெறவேண்டும், மரியாதைகள் அடையவேண்டும் என்னும் ஆசைகள், பலனில் பற்றுதல், நானே செய்கிறேன் என்னும் எண்ணம் உள்ளிட்ட பலவிதமான சேறு போன்ற தோஷங்கள் நம்மை அடையாமல் இருப்பதற்காக, எம்பெருமானை மட்டுமே எண்ணியபடி இருப்பதற்கான கட்டளை போன்றதாகும். ஆகவே இப்படியாக நம்மைக் காக்கவேண்டும் என்பது போன்றதான வேண்டுதல்களும், அதனை ஈச்வரன் ஏற்பதும் எப்படிப்பட்டது என்றால் - தானாகவே சுரந்து வருகின்ற தாய்ப்பாலும், அதனைப் பருகியபடி உள்ள குழந்தையின் செயலும் - போன்றதாகவே உள்ளது. ஆக இப்படியாக ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானின் ஸ்வரூபத்திற்கு எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை.

பிராட்டியின் தொடர்பு குறித்து உண்டாகின்ற ஐயங்களும் விளக்கமும்

மூலம் - இப்படி நாராயண சப்தத்தில் ஸித்தமான குணவிசேஷ ஸம்பந்த விசேஷங்களடியாகப் பிறக்கும் கலக்கங்களுக்குப் பரிஹாரம் உதாஹரித்தோம். இனி

லக்ஷ்மியா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்ய ரூபயா
ரக்ஷக: ஸர்வஸித்தாந்தே வேதாந்தே அபி ச கீயதே

என்கிறபடியே ஸபத்நீகனாய்க் கொண்டு ஸ்வரக்ஷண யஜ்ஞநீக்ஷிதனான ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸ்ரீமச்சப்தத்தாலே சொல்லுகிற பத்நீ ஸம்பந்தத்தில் வரும் கலக்கங்களுக்கு திங்மாத்தரத்தாலே பரிஹாரம் காட்டுகிறோம்.

விளக்கம் - இப்படியாக இதுவரை நாராயண என்னும் பதம் மூலம் வெளிப்படுவதான ஸர்வேச்வரனின் ப்ரத்யேக குணங்களைப் பற்றியும், எஜமானன் - தொண்டன் என்னும் உறவுமுறைகள் பற்றியும் உண்டான பலவிதமான சந்தேகங்களுக்கான சமாதானங்களை அளித்தோம். லக்ஷ்மீதந்தரத்தில் (28-14) - லக்ஷ்மியா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்ய ரூபயா ரக்ஷக: ஸர்வஸித்தாந்தே வேதாந்தே அபி ச கீயதே - கருணையே வடிவம் எடுத்தாற்போன்று இருக்கின்ற லக்ஷ்மியுடன் இருந்தபடியே ஸர்வேச்வரன் அனைத்தையும் ரக்ஷிக்கிறான் என அனைத்து ஸித்தாந்தங்களும் வேதாந்தங்களும் உரைக்கின்றன - என்றது காண்க. இந்த ச்லோகத்தில் உள்ளபடியே

மஹாலக்ஷ்மியைத் தனது பத்னியாகக் கொண்டுள்ளவனும், அனைத்தையும் காப்பதை ஒரு யஜ்ஞமாகவே கொண்டுள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு, “ஸ்ரீமத்” என்னும் பதம் மூலம் உரைக்கப்படுவதான பிராட்டியுடனான ஸம்பந்தம் காரணமாக உண்டாகும் சந்தேகங்களுக்குப் பொதுவாக எவ்விதம் சமாதானம் உரைக்கப்படுமோ அப்படியே உரைப்போம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 57)

வ்யாக்யானம் - ஆக, (குணம் போலே தோஷநிவ்ருத்தி) என்று கீழ்ச்சொன்ன சேஷத்வ பாரதந்தர்யரூப ஆத்மகுணம் போலே தோஷ நிவ்ருத்தியும், (பராநுபவத்துக்கு விலக்கு) என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி ததுபபாதநார்த்தமாக அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்கபிமதமா யிருக்கும்படியையும், இவன் "அழுக்குடம்பு" என்று கழிக்கிறவிலே யவனத்யாதரத்தைப் பண்ணும்படியையும், ஜ்ஞாநியான விவனை ஸவிக்ரஹமாக வாதரிக்கைக்கு ஹேதுவிசேஷத்தையும், பரமார்த்தனான விவன் தேஹ ஸ்திதி கொண்டே இவன் தேஹத்திலவன் விருப்பமறியலா மென்னுமத்தையும், அவனிவனுடைய தேஹத்தை விருப்பும் ப்ரகாரத்தையும், ஸாத்யமானது விது ஸித்தித்தால் ஸாதநாதரம் மட்டமாம்படியையும், அதினெல்லையையும், இவன் அவ்வோதேசங்களைக் கைவிடாதொழியவேணும் என்று அர்த்தித்தால் ஸ்வஸாத்யம் ஸித்தித்திருக்கச் செய்தேயும் ஹேது த்வயத்தாலே அவனுக்கவை அபிமதங்களா யிருக்கும் படியையு மருளிச் செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - ஆகவே சூர்ணை 146ல் (குணம் போலே தோஷநிவ்ருத்தி) கூறப்பட்டதான சேஷத்வம் மற்றும் பாரதந்தர்யம் என்னும் ஆத்மகுணங்கள் போன்று சரீரத்தின் தொடர்பை விலக்க எண்ணுதல் என்பது சூர்ணை 164ல் (பராநுபவத்துக்கு விலக்கு) கூறப்பட்டதான பகவத் அனுபவத்திற்கு விலக்காக உள்ளது என்று எடுத்துக்கூறினார். இதனை விளக்கும்விதமாக கீழே உள்ள பலவற்றையும் அருளிச்செய்தார்:

- தான் விரும்பும் பெண் ஒருவளிடம் உள்ள அழுக்கு என்பது விரும்பத்தக்கதாக உள்ள நிலையையும்

- சேதநன் ஒருவன் தன்னுடைய சரீரமானது “அழுக்குடம்பு” என்று எண்ணியபடி சரீரத்தைக் கைவிட உள்ளபோது, ஈச்வரன் அதனை விரும்புகிற நிலையையும்
- ஞானியாக உள்ள சேதநன் ஒருவனை அவனது சரீரத்துடன் ஈச்வரன் விரும்புவதற்கான காரணத்தையும்
- தான் எடுத்துள்ள சரீரத்தின் மீது வெறுப்பு கொண்டுள்ள ஒருவனது சரீரமானது இந்த உலகில் இருக்கின்ற நிலை மூலமாக அந்தச் சரீரத்தின் மீது ஈச்வரன் எந்த அளவு விரும்பம் கொண்டுள்ளான் என்பதை அறியலாம் என்பதையும்
- ஈச்வரன் சேதநன் ஒருவனின் சரீரத்தை எவ்விதம் விரும்புகிறான் என்பதையும்
- ஈச்வரனாகிய தான் பெற்ற பலனாக எண்ணுகின்ற சேதநனின் சரீரம் கிட்டினால், தான் இந்த சேதநனை அடைவதற்கு உபாயமாக இருந்த திவ்யதேசங்கள் மீது ஈச்வரனுக்கு ஆசை சற்றே குறைவதையும்
- இவ்விதம் அந்த திவ்யதேசங்களைக் கைவிடாமல் இருக்கவேண்டும் என்று சேதநன் வேண்டினால், தனது பயன் கிட்டியபோதிலும் ஈச்வரன் அந்த திவ்யதேசங்களை விடாமல் இருப்பதற்கான இரண்டு காரணங்களையும்

175. ஆகையாலே தோஷநிவ்ருத்திபோலே ஆந்தர குணமும் விரோதியாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி தோஷநிவ்ருத்தி பராநுபவத்துக்கு விலக்கென்னுமிடம் ஸுஸ்பஷ்டமாம்படியான ஹேதுக்கள் பலவற்றையும் அருளிச்செய்கையாலே அத்தை ஸித்திப்பித்தாராய், அது தன்னை த்ருஷ்டாந்தமாக்கி ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயத்தாலே கீழ்ச்சொன்ன சேஷத்வ பாரதந்தர்ய ரூபாத்மகுணத்தினுடைய பராநுபவவிரோதித்வத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறார் (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக சேதநன் ஒருவன் தனது சரீரத்திலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளுதல் என்பது பகவத் அனுபவத்திற்கு விலக்காக உள்ளது என்பது நமக்குத் தெளிவாகப் புரிவதற்காகப் பல காரணங்களால் அருளிச்செய்தார். இந்தக் கருத்தில் நிலை நின்றவராக, இதனையே உவமையாக உரைக்கிறார். சிங்கம் ஒன்று தான் நடந்து வந்த பாதையை சற்று தூரம் சென்ற பின்னர் திரும்பிப் பார்ப்பதாகிய “ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயம்” என்ற ரீதியில் அருளிச்செய்கிறார். இது என்ன? அதாவது சரீரத்தை விடுதல் என்பது எம்பெருமான் சேதநனை அனுபவிக்க எண்ணும்போது, அத்தகைய அனுபவத்திற்குத் தடையாக எவ்விதம் இருக்குமோ அது போன்று, ஆத்மகுணங்களாக உள்ள அடிமைத்தன்மை மற்றும் பார்தந்தர்யம்

ஆகிய இரண்டும் எம்பெருமான் சேதநனை அனுபவிக்க எண்ணும்போது தடையாக உள்ளன என்பதை இங்கு உறுதியாக உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆகையாலே) என்று கீழே ஸித்திப்பித்தவர்த்தத்தை யநுவதிக்கிறார். (தோஷ நிவ்ருத்திபோலே) என்றது - தோஷங்கழிகை ஸ்வரூபெளஜ்வல்யத்துக் குறுப்பாயிருக்கச் செய்தேயும் தோஷத்தையே போக்யமாக விரும்புகிற ப்ரணயியான வவனுக் கநபிமதமாகையாலே யாதொருபடி பராநுபவத்துக்கு விரோதியாகிறது, அதுபோலேயென்றபடி. (ஆந்தர குணம்) என்கிறது - சேஷத்வபாரதந்தர்யங்களை. இவற்றை (ஆந்தர குணம்) என்கிறது - ஜ்ஞாநாநந்தங்களிலுங்காட்டில் ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்கமாகையாலே. இதினுடைய பராநுபவ விரோதித்வப்ரகாரம் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டதினே. இவ்விடத்திலும் (ஆந்தர குணம்) என்கிறது - பாரதந்தர்ய மொன்றையுமாம்.

விளக்கம் - “ஆகையாலே” என்பதன் மூலம் இதுவரை உரைத்தவற்றின் ஆழ்பொருளை உணர்த்துகிறார். “தோஷ நிவ்ருத்திபோல்” என்றால் என்ன? சரீரத்தைக் கைவிடுதல் என்பது, ஆத்மாவானது தனது இயல்பான ஒளியை மீண்டும் அடைவதற்கான (தனது சுருங்கிய ஞானத்தில் இருந்து விடுபடுதல்) நிலைக்கு உதவுவதாக உள்ளது; ஆனால் இது, அழுக்கையே இன்பமானது என்று எண்ணும் காதல் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுக்கு விருப்பம் இல்லாத ஒன்றாக இருப்பதால், சரீரம் விடுதல் என்பது எவ்விதம் ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவத்திற்குத் தடையாக உள்ளதோ அது போன்று - என்று பொருள் கொள்க. “ஆந்தர குணம்” என்பதால் சேஷத்வம் மற்றும் பாரதந்தர்யம் கூறப்பட்டது. இந்த இரண்டும் ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் என்பதான ஆத்மகுணங்களைக் காட்டிலும் ஆத்மாவிற்கு மேலும் அந்தரங்க குணமாக உள்ளதால் இவ்விதம் கூறப்பட்டது. இந்த இரண்டும் ஸர்வேச்வரன் சேதநனை அனுபவிக்கத் தடையாக உள்ளது குறித்து சூர்ணை 159 முதல் சூர்ணை 163 முடிய கூறப்பட்டது. இந்தச் சூர்ணையில் கூறப்பட்ட ஆந்தரகுணம் எனபது பாரதந்தர்யத்தை மட்டுமே என்று கொள்ளலாம்.

176. தோஷநிவ்ருத்திதானே தோஷமாமிறே.

அவதாரிகை - இப்படிச் சொல்லுகைக்கு தோஷ நிவ்ருத்தியில் வரும் தோஷமேதென்ன; வேறொரு தோஷமும் வேண்டா, இதுதானே தோஷமா மென்கிறார் (தோஷ) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - இவ்விதம் கூறுவதற்கு சரீர்த்தின் தொடர்பை நீக்கிக்கொள்வதில் உண்டாகும் வருப்பம் எனப்தன் மூலம் எண்ண குற்றம் ஏற்படுகிறது என்ற கேள்வி கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிரார்- வேரு தனியாக குற்றமே அவசியம் இல்லை, சரீரத்தை நீக்கிக்கொள்வதில் ஏற்படும் விருப்பமே குற்றமாகிறது- என்கிறார்

வ்யாக்யானம் - அதாவது, காமிநியானவள் தன்னுடம்பி லழுக்குக் கழற்றி போகத்திலே யந்வயிக்க இச்சிக்குமாப்போலே, ஸ்வத: பரிசுத்தமான வாத்தம் ஸ்வரூபத்துக்கு வந்தேறியான தோஷத்தைக் கழித்து ஸ்வசேஷிக்கு போக்யமாக விநியோகப்பட வேணும் என்று ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தாலே இவன் பண்ணுவித்துக் கொள்ளுகிற தோஷநிவ்ருத்திதானே, காமிநியுடைய வழுக்குகக்கும் காழகனைப்போலே தோஷமே யபிமதமாய் இத்தோடே தன்னை புஜிக்க வாதரிக்கிற வவனுடைய போகத்துக்கு விலக்காகையாலே தோஷமாமிறே யென்கை. அவனுக்கு அநிஷ்டமாமதிறே தோஷமாவது. (இறே) என்று ப்ரஸித்தி தோற்ற வருளிச்செய்தது கீழுப்பாதித்தத்தையெல்லாம் நினைத்து.

விளக்கம் - காமத்தில் விருப்பம் கொண்ட ஒரு பெண் தனது உடலில் உள்ள அழுக்குகளை அகற்றி, தன்னைத் தூய்மைப்படுத்திக்கொண்டு, இன்பம் அனுபவிக்க எண்ணுவது போன்று - இயற்கையாகவே தூய்மையாக உள்ள ஆத்மாவிற்கு இடையில் வந்து சேர்ந்த தோஷம் போன்றதான இந்தச் சரீரத்தைக் கழித்துவிட்டு, தன்னுடைய எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு, தனது ஆத்மா தோஷங்கள் அற்றதான இன்பமான வஸ்துவாகக் கிட்டவேண்டும் என்று சேதநன் எண்ணுகிறான். ஆனால், தான் விரும்பிய பெண்ணின் உடல் அழுக்கை விரும்பும் காதலன் போன்று, தோஷம் என்பதே தனக்குப் பிடித்த விஷயமாகக் கொண்டு இந்தச் சரீரத்துடன் சேதநனை அனுபவிக்க எண்ணும் ஈச்வரனின் அனுபவித்திற்கு இந்தச் சரீர தொடர்பை நீக்கவேண்டும் என்பதான விருப்பம் தடையாக உள்ளது அல்லவோ? ஆகவே இது குற்றமே ஆகிறது. தோஷம் என்றால் ஸர்வேச்வரனுக்கு

விருப்பம் அற்றது அல்லவோ? "இறே" என்று முடித்தது ஏன் என்றால் இதுவரை கூறப்பட்டது அனைத்தையும் தனது திருவுள்ளத்தில் இப்போது மீண்டும் ஒருமுறை எண்ணியதால் ஆகும்.

177. "தன்னால் வரும் நன்மை விலைப்பால்போலே; அவனால் வரும் நன்மை முலைப்பால் போலே" என்று பிள்ளான்வார்த்தை.

அவதாரிகை - ஆக, (நன்மைதானே தீமையாயிற்று) என்றும், (தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்) என்றும், (தோஷ நிவ்ருத்திதானே தோஷமாமிறே) என்றும் - தான் தனக்குத் தேடும் நன்மை ஹேயமென்னுமிடம் சொல்லுகையாலே, அவன் தேடும் நன்மையே யுபாதேயமென்னுமிடம் பலித்ததிறே; இப்படி தான் தனக்குத் தேடும் நன்மை ஹேயம், அவன் தேடும் நன்மை யுபாதேய மென்னுமிடத்தை ஆப்த வசந்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (தன்னால்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - "நன்மைதானே தீமையாயிற்று (சூர்ணை 145)", "தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும் (சூர்ணை 160)", "தோஷ நிவ்ருத்திதானே தோஷமாமிறே (சூர்ணை 176)" போன்ற பல சூர்ணைகள் மூலமாகத் தானாகவே தனக்குத் தேடிக்கொள்கின்ற நன்மை என்பது தீமையை ஏற்படுத்துவதால் கைவிடத்தக்கது என்று உரைக்கப்பட்டன; இதன் மூலமாக ஸர்வேச்வரன் நமக்குத் தேடி அளிக்கின்ற நன்மையே ஏற்புடையது என்பது மறைமுகமாக உணர்த்தப்பட்டது. இவ்விதம் நாமாகவே நமக்குத் தேடிக்கொள்கின்ற நன்மை கைவிடத்தக்கது என்றும், அவன் நமக்கு அளிக்கின்ற நன்மையே ஏற்கத்தக்கது என்றும் நம்பத் தகுந்த சான்றோர்கள் கூறும் சொற்களை இங்கு உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தன்னால் வரும் நன்மையாவது) - ஸ்வயத்தந்தாலே தான் தனக்குண்டாக்கிக் கொள்ளும் நன்மை. (விலைப்பால்போலே) என்றது - ஒளபாதிகமுமாய், விரஸமுமாய், அப்ராப்தமுமாய் யிருக்குமென்கை. (அவனால் வரும் நன்மையாவது) - நிருபாதிக ஸ்வாமியான வவன்றானே இவனுக்கிது வேணும் என்றுண்டாக்கும் நன்மை. முலைப்பால் போலே என்றது - நிருபாதிகமுமாய், ஸரஸமுமாய், ப்ராப்தமுமாய் யிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - "தன்னால் வரும் நன்மையாவது" என்றால் - தன்னுடைய முயற்சி மூலமாகத் தானாகவே தனக்குத் தேடிக்கொள்ளும் நன்மை என்பதாகும். "விலைப்பால்போலே" என்றால் - இத்தகைய முயற்சி எப்படிப்பட்டது என்றால், ஒரு குறிப்பிட்ட காரணத்தை அடியொற்றி வந்ததால் எந்தவிதமான சுவையும் இன்றி, ஏற்கத்தகாத ஒன்றாக இருக்கும். "அவனால் வரும் நன்மையாவது" என்றால் - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி நமக்கு உதவுகின்ற ஸர்வேச்வரன் "இந்தச் செயல் இவனுக்கு ஏற்புடையது, இந்த வஸ்து இவனுக்குத் தேவை" என்று தானாகவே அளிப்பதாகும். இது தாய்ப்பால் போன்று காரணம் இன்றி சுரக்கின்ற காரணத்தினால் சுவையானதாக, ஏற்கத்தக்கதாக இருக்கும் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 67)

1-5-1 வளவேமுலகின் முதலாய வானோ ரிறையை அருவினையேன்

களவேழ் வெண்ணைய் தொடுவுண்ட கள்வா வென்பன் பின்னையும்

தளவேழ் முறுவல் பின்னைக்காய் வல்லானாயர் தலைவனாய்

இளவே நேமும் தழுவிய எந்தா யென்பன் நினைந்துரைந்தே.

பொருள் - பகவத்போகத்திற்கு ஈடாக உள்ள மேன்மைகளை கொண்டவர்களும், ஏழுலகிற்கும் முதன்மையானவர்களும் ஆகிய நித்யஸூரிகளின் ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனை - எத்தனை அனுபவித்தாலும் கழிப்பதற்கு இயலாமல் உள்ளதாகிய பாவங்கள் கொண்ட நான், எனது தாழ்வான சிந்தனைகளைக் கொண்ட மனதினால் எண்ணியபடி, அந்த நினைவுகளின் காரணமாக உடல் தளர்ந்து, "களவு மிகவும் பிரபலமாகும்படி வெண்ணையைக் களவு செய்தவனே! என்று கூறி அழைப்பேன். இதற்கும் மேலே, "முல்லை அரும்புகள் வெளிப்படும்படியாக அழகான புன்முறுவல் கொண்ட நப்பின்னை பிராட்டியின் பொருட்டு உன்னை வளர்த்த மேன்மையான ஆயர்களுக்குத் தலைவனாய் நின்று, இளமையின் காரணமாகச் செருக்குடன் திரிந்த ஏழு எருதுகளையும் தழுவி அழித்த எனது ஸ்வாமியே!", என்று கூறுவேன்.

அவதாரிகை - நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யனானவனை என்னுடைய மனோ வாக்காயங்களாலே தூஷித்தேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - நித்யசூரிகளால் எப்போதும் அனுபவிக்கப்பட்டபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனை எனது மனம், வாக்கு, செயல் போன்ற பலவற்றாலும் புகழ்தல் என்ற செயல் மூலமாக நிந்தித்தேன் என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வளவேமுலகு இத்யாதி) வளவிதான ஏமுலகு என்று லீலாவிபூதியாய், “வானோரிறை” என்கையாலே நித்யவிபூதியைச் சொல்லிற்றாய், “இப்படி உபயவிபூதி நாதனைக்கிடர் நான் அழிக்கப்பார்த்தது” என்கிறார். “வளவியனாய், ஏமுலகுக்கும் முதலாய், வானோரிறையாயிருக்குமவனை” என்று அவன் தனக்கே விசேஷணமாகவுமாம்; “வளவியராய், ஏமுலகுக்கும் முதலாயிருக்கிற வானோர்” என்று, நித்யஸூரிகளுக்கு விசேஷணமாகவுமாம். இவர்கள் வளவியராகையாவது - பகவதநுபவத்தில் குசலராகை. அஸ்த்ரபூஷணாத்யாயத்திலே, “ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தாலே ஜீவ ஸமஷ்டியை தரிக்கும்” என்றும், “ஸ்ரீவத்ஸத்தாலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களை தரிக்கும்” என்றும் சொல்லாநின்றதிறே.

விளக்கம் - (வளவேமுலகு இத்யாதி) - “வளம்” என்ற பதம் ஏழு உலகம், ஸர்வேச்வரன், நித்யஸூரிகள் ஆகிய மூவரின் மேன்மையையும் உணர்த்துவதாகும். வளவேழ் என்பதன் மூலம் அவனுக்கு உட்பட்டதான மேன்மை கொண்ட லீலாவிபூதியான இந்த ஏழு உலகங்களைக் கூறினார். “வானோரிறை” என்பதன் மூலம் நித்யவிபூதி கூறப்பட்டது. இப்படியாக இரண்டிற்கும் நாயகனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை அல்லவோ நான் எனது சொற்கள் மூலம் அழிக்கப்பார்த்தேன் என்கிறார். “வளவியனாய், ஏழு உலகிற்கும் முதன்மையாக உள்ளவனாய், நித்யஸூரிகளின் தலைவனாய் உள்ள அவனை” என்பதன் மூலம் ஸர்வேச்வரனின் தனித்தன்மைகள் கூறப்பட்டன. “வளவியராய், ஏழு உலகிற்கும் முதன்மையாக உள்ளவர்கள்” என்பதால் நித்யஸூரிகளின் தனித்தன்மைகள் உரைக்கப்பட்டன. நித்யஸூரிகள் வளப்பம் நிறைந்தவர்களாக இருத்தல் என்றால் பகவத் அனுபவத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடும் வலிமையும் கொண்டிருத்தல் என்பதாகும். இங்கு ஒரு கேள்வி எழக்கூடும். ஸர்வேச்வரனுக்கு உலகைப்படைத்தல் உள்ளிட்ட பல மேன்மைகள் தனித்தன்மைகளாக உள்ளன, ஆனால் இது போன்று நித்யஸூரிகளுக்கு உலகைப் படைத்தல் போன்ற தன்மைகள் இல்லாதபோது அவர்களையும் இங்கு ஸர்வேச்வரனுக்குச் சரிசமமாகக் கூறுவது ஏன்? இதற்கு ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் உள்ள அஸ்த்ரபூஷண அத்யாயத்தில் கூறப்பட்ட கருத்தை

அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரன் தனது கௌஸ்துபம் மூலம் உயிர்களின் கூட்டத்தை தரிக்கவைக்கிறான் என்றும், தனது ஸ்ரீவத்ஸம் மூலம் இந்த உலகையும் இதிலிருந்து உண்டான அனைத்தையும் தரிக்கவைக்கிறான் என்றும் அதில் கூறப்பட்டது. இதனால் நித்யஸூரிகளை இங்கு உரைத்தது சரியே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (வானோரிறையை) தேசிகராகையாலே துறையறிந்தே இழிவர்கள். “ஸ்வாமி” என்றேயாயிற்று இவர்களுக்கு ப்ரதிபத்தி. “வானோரிறையைக் கள்வாவென்பன்” என்னவாயிற்று நினைத்தது; தொடங்கின வாக்யம் பூரிப்பதற்கு முன்னே தன்மை அநுஸந்தித்து “அருவினையேன்” என்கிறார். தார்மிகனாயிருப்பானொருவன் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதனாய், க்ருஹத்திலே அக்நிப்ரக்சேபத்தைப்பண்ணி, ஸத்வம் தலையெடுத்தவாறே அநுதபிக்குமாபோலே அநுதபிக்கிறார். (அருவினையேன்) இப்போது “அருவினையேன்” என்கிறது - “கள்வா” என்கைக்கு அடியான ப்ரேமத்தை. அதை “அருவினை” என்கிறார், “அநிஷ்டாவஹம் பாபம்” என்றிருக்குமவராகையாலே. (களவேழ் இத்யாதி) களவிலே வேழக்கையுடையனாய், அபிநிவிஷ்டனாய் என்னவுமாம்; அன்றிக்கே, களவு எழும்படி - களவு ப்ரஸித்தமாம்படி என்னவுமாம். “களவு ப்ரஸித்தமாம்படி, வெண்ணையைக் களவு கண்டு அமுது செய்த க்ருத்ரிமனே!” என்பன். இத்தால், பரிவுடைய யசோதைப்பிராட்டி சொல்லும் பாசுரத்தைக்கிடர் சொல்லிற்று என்கை. என்பன் என்றது - சொன்னேன் என்றபடி.

விளக்கம் - (வானோரிறையை) - இந்த உலகிற்குக் காரணமாக அவனை உரைத்த பின்னர், நித்யஸூரிகளின் தலைவன் என்று தொடர்ந்து கூறுவதன் காரணம் என்ன? நித்யஸூரிகள் அனைத்தும் அறிந்தவர்கள் என்பதால், தாங்கள் எதில் ஈடுபடுகிறோம் என்பதை முற்றிலுமாக அறிந்த பின்னரே ஈடுபடுபவர் என்பதால் ஆகும். “ஸ்வாமி” என்பதே இவர்களுடைய நினைவாக உள்ளது. “வானோர் இறையைக் கள்வா என்பன்” என்று இவர் கூற எண்ணினார்; ஆனால் சட்டென்று அந்த வாக்கியத்தை முடிப்பதற்கு முன்பாகத் தன்னை எண்ணியவராக “வானோர் இறையை அருவினையேன்” என்று உரைத்தார். தர்மத்தின் வழியில் நின்றபடி இருந்த ஒருவன், ரஜோ மற்றும் தமோ குணங்கள் காரணமாக மற்றொருவன் வீட்டிற்குத் தீயை வைத்துவிடுகிறான் என்று வைப்போம்; அதன் பின்னர் ஸத்வகுணம் மீண்டும் ஓங்கி நிற்கும்போது வருத்தம் கொள்வது போன்று இவரும் வருந்துகிறார். (அருவினையேன்) - “அருவினையேன்” என்று கூறுவது “கள்வா”

என்று உரைப்பதற்குக் காரணமாக உள்ள ப்ரேமையை ஆகும். ஆனால் பகவத்ப்ரேமையை “அருவினை” என்று கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும் என்று கேட்கலாம்; அதாவது ப்ரேமையை “பாவம்” என்று எவ்விதம் கூறினார் என்று கேட்கலாம். அநிஷ்டாவஹம் பாபம் - பாவம் என்பது விருப்பம் அல்லாதவற்றை அளிப்பதாகும் - என்று கூறுவர். இங்கு இவர் ஸர்வேச்வரனை விட்டு அகன்று செல்ல எண்ணுகிறார். ஆனால் இவர் அவன் மீது கொண்ட ப்ரேமை இவ்விதம் அகன்று செல்லவிடாமல் ட்டுக்கிறது. ஆக இந்த ப்ரேமை என்பது தனது விருப்பத்திற்கு மாறாகத் தன்னைத் திருப்புவதால், ப்ரேமையை “பாவம்” என்று கூறுகிறார். (களவு) - இங்கு களவேழ் என்பதை களவு + வேழ் என்றும், களவு + எழு என்றும் இருவிதமாகப் பிரிக்கலாம். முதல் பொருளில் - வெண்ணெய்க் களவில் மிகுந்த நாட்டம் கொண்டவனாக என்று பொருள் கொள்க. இரண்டாவது பொருளில் - களவு என்பது மிகவும் பிரபலமாகும்படிச் செய்தவன் என்று பொருள் கொள்க. “களவு செய்ததை அனைவரும் அறியும்படியாகவே செய்து, அவ்விதம் திருடிய வெண்ணெயை உண்ட வஞ்சகனே” என்று கூறுவேன். இங்கு க்ருத்ரிமன் - வஞ்சகன் என்று நிந்திக்கிறாரோ என்னும் ஐயம் எழலாம். இதனை நீக்க - இதன் மூலம் க்ருஷ்ணனிடம் மிகுந்த பரிவுடைய யசோதை உரைக்கும் சொற்களை அல்லவோ கூறினேன் என்கிறார். “என்பன்” என்றால் “உரைத்தேன்” என்பதாகும். அதாவது ஸர்வேச்வரனின் ஆத்மாவைத் திருடியதால் தன்னைக் கள்வன் என்று கூறிக்கொள்ளாமல், அனைத்து உலகங்களிலும் உள்ள அனைத்தும் அவனுக்குச் சொந்தமாக உள்ளபோது மற்றவர்கள் வீட்டில் இருந்து வெண்ணெய் திருடியதால் கள்வன் என்று கூறியது தவறு என்று நொந்து கொள்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பின்னையும்) அதுக்குமேலே. (தளவு இத்யாதி) பரிவுடைய யசோதைப் பிராட்டிக்கு மறைத்தவற்றையும் வெளியிடும்படி அபிமதையான நப்பின்னைப்பிராட்டி பாசுரத்தையும் சொன்னேன். (தளவேழ் முறுவல்) நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய தந்தபங்க்தியைக் கண்டவாறே முல்லையரும்பு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகை நெஞ்சிலே; கவயத்தைக் கண்டவாறே க்ருஹத்தில் கோ ஸ்ம்ருதி விஷயமாமபோலே. “பல்லுக்குத் தோற்றபனிமுல்லை” என்னக்கடவதிறே. (பின்னைக்காய்) நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஸ்மிதத்திலே தோற்று அவளுக்குத் தன்னை இஷ்ட விநியோகார்ஹமாக்கினான். (வல்லானாயர் தலைவனாய்) ”க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா:” என்னுமாமபோலே, அவனைப் பற்றி நாட்டையழித்துத் திரியும் மிடுக்கைப் பற்ற

“வல்லானாயர்” என்னவுமாம்; அன்றிக்கே, ஆனாயர் வலிய தலைவனாய்; அதாவது - உடம்பிருக்கத் தலைகுளித்தும், தலையிருக்க உடம்பு குளித்துமிறே திரிவது; கார்த்திகை புதியதுக்குக் குளித்தார்களாகில் இவன் அதுவும் செந்யாதே இடைத்தனத்திலே ஊன்றி நிற்கும்படியைச் சொல்லுதல். இப்படியிருக்கிலல்லது பெண்கொடார்களிறே இடையர்; “குலேந ஸத்ருசீ” என்னக்கடவதிறே; “துல்யசீலவயோவ்ருத்தாம்” என்று இரண்டு தலையும் குறைவற்றிருக்க, எருதுகளை முன்னிட்ட வன்னெஞ்சர் என்னவுமாம். (இளவேறு) ம்ருத்யுஸமமாயிருந்துள்ள ருஷபங்கள் ஏழையும் ஊட்டியாக ஒருகாலே தழுவினான். அநந்தரம் அவளை லபிக்கையாலே அவள் முலையிலே அணைந்தாற்போலேயிருக்கையாலே “தழுவி” என்கிறது. (எந்தாய் என்பன்) எருதேழடர்த்த செயலுக்குத் தோற்று நப்பின்னைப்பிராட்டி சொல்லும் பாசுரத்தைச் சொன்னேன். உக்திமாத்ரமேயோ? (நினைந்து) நெஞ்சாலும் தூஷித்தேன். அவ்வளவோ - (நைந்தே) பிறர் அறியும்படி சிதிலனாய், காயிகத்தாலும் தூஷித்தேன். வளவேமுலகு இத்யாதிக்கு “அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதி” என்றேன்; “எத்திறம்” என்றேன்; பிராட்டிமார் தசையை ப்ராப்தனாய்த் தூதுவிட்டேன் - என்று அவற்றுக்கு அநுதபிக்கிறார். “நினைந்து நைந்து வளவேமுலகின் முதலாய வானோரிறையைக் களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா என்பன்; பின்னையும், தளவேழ் முறுவல் பின்னைக்காய் வல்லானாயர் தலைவனாய் இளவேறு ஏழுந்தழுவிய எந்தாய் என்பன் அருவினையேன்” என்று அந்வயம்.

விளக்கம் - (பின்னையும்) - இவ்விதம் யசோதை கூறியது போன்று மட்டும் நான் கூறவில்லை, இதற்கும் மேல் தவறாக உரைத்துவிட்டேன் என்கிறார். அது என்ன? (தளவு இத்யாதி) - தன் மீது மிகுந்த பாசமும் பரிவும் கொண்டவளான யசோதையிடம் கூட வெளிக்காட்டாத ப்ரேமையை வெளிப்படுத்திய இடமாகிய, அன்புக்கு உரியவளான நப்பின்னைப்பிராட்டி பாசுரத்தையும் உரைத்தேன் என்கிறார். (தளவேழ் முறுவல்) - கானகத்தில் திரிகின்ற பசு போன்றதான ஒருவகை விலங்கைக் காணும்போது தனது வீட்டில் உள்ள பசுக்களின் நினைவு தோன்றுவது போல், நப்பின்னையின் தந்தம் போன்ற அழகான பல வரிசையைக் கண்டவுடன் முல்லை மொட்டுக்களின் நினைவு வருகிறது என்கிறார். பற்களின் அழகுக்கு முன்பாக முல்லை மொட்டுக்கள் அழகு இழந்து விடுகின்றன. இதனையே யாப்பருங்கலக்காரிகையின் உரையில் - பல்லுக்குத் தோற்றபனிமுல்லை - என்றது காண்க. இப்படியாக உள்ள அவளது புன்முறுவலுக்குத் தோற்றுப்போய், தன்னை அவள் அவளுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடி எது வேண்டுமானாலும் செய்து

கொள்ளலாம்படியாக ஒப்படைத்துக் கொண்டவன். (வல்லானாயர் தலைவனாய்) – மஹாபாரதம் த்ரோணபர்வம் – க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா: - க்ருஷ்ணனின் திருவடிகளையே பற்றும் இடமாகக் கொண்டனர், அவனையே தங்கள் வலிமை என்று கொண்டனர், அவனையே தங்களது ஸ்வாமியாகக் கொண்டனர் - என்றது காண்க. இதற்கு ஏற்றபடி க்ருஷ்ணனைத் துணையாகக் கொண்ட காரணத்தினால் மிடுக்குடன் திரிவதால் “வல்லானாயர்” என்றார். அல்லது “வல்லான் ஆயர் தலைவனாய்” என்பதை “ஆன் ஆயர் வல் தலைவன்” என்று கொண்டு, வலிமையைத் தலைவனுக்குக் கூறலாம். எப்படிப்பட்ட காய்ச்சல் என்றாலும் தலைக்கும் சேர்த்து நீராடுதலே சிறந்தது என்று உள்ளபோது இந்த ஆயர்கள் தலைக்குக் குளிக்கும்போது உடல் நனையாமலும், உடலோடு மட்டும் நீராடி தலையை முழுகாமலும் இருப்பர். ஆனால் இவர்கள் அனைவரும் கார்த்திகை மாதத்திலும், புதிதாக நெல்லை அறுவடை செய்யும்போது அவற்றைத் தங்கள் தெய்வங்களுக்குப் பொங்கல் வைப்பதற்காக முற்றிலுமாக நீராடுவர். இவர்கள் அனைவரும் இவ்விதம் நீராடியபோதிலும் இவன் அது போன்று செய்யாமல் இடையர் குலத்தில் ஆழ்ந்தவன் போன்று காட்டிக்கொண்டபடி நிற்பான். ஏன் என்றால், இவ்விதம் செய்யவில்லை என்றால் அவர்கள் குலத்தில் வந்த நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம் முடித்துத் தர மாட்டார்கள் என்பதால் ஆகும். ஸுந்தரபாஹுஸ்தவம் (7) – குலேந சத்ருசீ - உம்முடைய குலத்துடன் ஒத்துள்ள நப்பின்னை - என்றது காண்க. ஸுந்தரகாண்டம் – துல்யசீலவயோவ்ருத்தாம் - சரியான வயது மற்றும் ஒழுக்கம் கொண்ட சீதைக்கு இராமன் ஏற்றவன், கறுத்த கண்கள் கொண்ட சீதை இராமனுக்கு ஏற்றவள் – என்பது போன்று க்ருஷ்ணனும் நப்பின்னையும் ஒருவருக்கு ஒருவர் ஏற்றவர்களாக உள்ளபோதிலும் எருதுகளை க்ருஷ்ணன் முன்பாக ஏவிய வலிமையான நெஞ்சம் கொண்டவர்கள் என்பதால் வன்மையான ஆயர் என்றார். (இளவேறு) - மரணத்தைக் கொண்டு வருகின்ற யமன் போன்றதான ஏழு எருதுகளின் கழுத்துக்கள் அனைத்தையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துத் தழுவினான். இங்கு “தழுவி” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இதன் பின்னர் நப்பின்னை பிராட்டியை அடையப்போவதால், அவளுடைய ஸ்தனங்களில் அணைத்துக் கொள்வது போன்றுள்ள எண்ணத்தில் இருந்ததால் “தழுவி” என்றார். (எந்தாய் என்பன்) – ஏழு எருதுகளையும் அடங்கிய செயலைக் கண்டு மயங்கி நின்று, நப்பின்னை பிராட்டியின் பாசுரத்தையும் கூறிவிட்டேன். அது மட்டுமோ செய்தேன்? (நினைந்து) – உள்ளத்தாலும் தூஷித்தேன். அது மட்டுமோ, (நைந்தே) -

பிறர் காணும்படி எனது சரீரத்தாலும் தூஷித்தேன் [அதாவது அறிவற்ற மூடர்கள் என்று ஆயர்களை இந்த உலகம் பொதுவாக உரைக்கும். அவர்களின் தலைவன் என்று உன்னை நப்பின்னை கூறலாம், ஆனால் நான் கூறினால் இகழ்வது போன்று அல்லவோ, இது தூஷிப்பது அல்லவோ - என்கிறார்]. இந்தப் பாசுரத்திற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம் "வானோர் இறையை" என்பதன் மூலம் முதல் திருவாய்மொழியான "மயர்வறும்" என்று உரைத்ததையும்; "கள்வா" என்பதன் மூலம் மூன்றாம் திருவாய்மொழியான "எத்திறம்" என்று உரைத்ததையும்; "ஏறேழுந்தழுவிய" என்பதன் மூலம் "அஞ்சிறை மடநாராய்" என்று பிராட்டிமார் நிலையில் உரைத்ததையும் எண்ணி எண்ணி வருந்துகிறார் - என்றும் கொள்ளலாம். இந்தப் பாசுரத்தில் உள்ள சொற்களை - நினைந்து நைந்து வளவேழமூலகின் முதலாய வானோரிறையைக் களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா என்பன்; பின்னையும், தளவேழ் முறுவல் பின்னைக்காய் வல்லானாயர் தலைவனாய் இளவேறு ஏழுந்தழுவிய எந்தாய் என்பன் அருவினையேன் - என்ற வரிசையில் படித்து பொருள் கொள்க.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 30)

28. தண்ணந்துழாய் வளைகொள்வது யாமிழப்போம், நடுவே

வண்ணந்துழாவியோர் வாடையுலாவும், வள்வாயலகால்

புண்ணந்துழாமே பொருநீர்த் திருவரங்காவருளாய்

எண்ணந்துழாவுமிடத்து, உளவோ பண்டு மின்னன்னவே.

பொருள் - தன்னுடைய கூர்மையான அலகுகளின் நுனி மூலம் பறவைகள் காவிரி ஆற்றின் நீரில் காணப்படும் நத்தைகளைக் கொத்தி எடுக்கவருகின்றன. அவற்றை அந்தப் பறவைகள் உண்ணவிடாமல், தனது அலைகள் என்ற கைகள் மூலம் தடுத்து, நத்தைகளைக் காப்பாற்றுகின்ற நீரையுடைய காவிரியின் கரையில் சயனித்த அழகியமணவாளா! உன்னுடைய பரந்த தோள்களில் காணப்படும் அழகான துளசி மாலைகள் எனது கையில் உள்ள வளையல்களை அவிழும்படிச் செய்கின்றன; இது சரியானதே ஆகும்; நாமும் அவற்றை உனக்காக இழக்கத் தயாராகவே உள்ளோம். ஆனால் எங்களுக்கு எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லாத ஒரு வாடைக்காற்று இடையில் புகுந்து, எனது சரீரத்தைத் தீண்டி, அதன் நிறம் குன்றும்படியாகச் செய்துவருகிறது. இவ்விதம் எனது மனம் துயரப்படுகிறது. இப்படியாகத் துன்பத்துடன் கூடிய மனம் உள்ளபோது நீ ஓடிவந்து அருளாத நிகழ்வுகள், இதற்கு முன்னரும் உன்னிடம் இருந்ததா என்பதைக் கூறுவாயாக.

அவதாரிகை - கீழுண்டான மாநஸாநுஸந்தாநம் விஷயவைலக்ஷணயத்தாலே அவ்வருகே ருசியைப் பிறப்பித்து, ருசியினுடைய அதிசயத்தாலே பாஹ்ய ஸம்சலேஷாபேசைஷ பிறந்து, நினைத்தபடி பரிமாறப் பெறாமையாலே

விச்லேஷமாகத் தலைக்கட்டிற்று. ஸம்ச்லேஷ தசையில் அநுகூலித்த பதார்த்தங்களுமிப்போது ப்ரதிகூலிக்கத் தொடங்கிற்று. "ததேவகோபாயயத: ப்ரஸாதாயசஜாயதே" என்று யாதோரளவிலே நிர்வாஹகனானவன் கோபித்தால், அவன் பரிகரமுமப்படியே நிற்கும். திருவெஃகாவினின்றும் ப்ரஸாதம் வந்ததென்றபோது வாதையானது குளிர்ந்தது; அதுதானிப்போது சுடத்தொடங்கிற்று, சோறுங்கறியுஞ்சமைத்தபின்பு இடப்பற்றாதாற்போலே திருவெஃகாவினின்றும் ப்ரஸாதம் வந்ததென்ற அநந்தரத்திலே, உள்ளே புக்கு அணைக்கப்பெறாமையால் வந்தவாற்றாமை.

விளக்கம் - திருவெஃகாவில் நின்றபடி மனதால் அறிந்து உணர்ந்து கொண்ட வஸ்துவின் மேன்மை காரணமாக அந்த வஸ்து மீது அதிகமான ஆசை ஏற்பட்டது. அந்த ஆசையின் விளைவாக, அந்த ஆசையின் வியப்பான வலிமையின் காரணமாக, அந்த வஸ்துவுடன் சேரவேண்டும் என்ற விருப்பம் தலை தூக்கியது. ஆனால் நினைத்தபடி கைகூடாத காரணத்தினால் பிரிவாற்றாமையாக மாறியது. இதன் விளைவாக, சேர்ந்து இருந்தபோது நன்மை செய்தபடி இருந்த பலவும் இப்போது தீமைகளைச் செய்யத்தொடங்கின. அரசன் ஒருவன் தனது குடிமகன் மீது கோபம் கொண்டால், அந்த அரசனின் வேலையாட்களும் அப்படியே செய்வார்கள் அல்லவோ? திருவெஃகாவில் இருந்து துளசிமாலை போன்றவை கிட்டியபோது வாதைக்காற்று குளிர்ந்து வீசுவதாக இருந்தது. ஆனால் இப்போது அக்னியாக வீசுகின்றது. உணவும் காய்கறிகளும் சமைத்த பின்னர் அதனை உண்பதற்கு வாய்ப்பு அமையாதது போன்று, திருவெஃகாவில் இருந்து அவனது துளசிமாலை உள்ளிட்ட பலவும் கிட்டிய பின்னரும், அவனைக் கிட்டி அணைக்க இயலாமல் போனதால் பிரிவாற்றாமை ஏற்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (தண்ணந்துழாயித்யாதி) இதில் சேதமில்லை; இது செய்யலாம். திருத்துழாய்க்குந்தனக்கும் பாத்யபாதக ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே. திருத்துழாயங்குற்றைக்கஸாதாரணபரிகரமாகையாலும் தனக்குத் திருவடிகளிலே ஸம்பந்தமுண்டாகையாலும் பாத்யபாதகபாவ ஸம்பந்தம் தனக்கு பாதகமாயாகிலுந் திருத்துழாயோடேயொரு ஸம்பந்தமுண்டாகவமையும்போலே காணும். ராஜாக்கள் முனிந்தால் அவன் பரிகரமுமெதிரியாமபோலே, ஸர்வேச்வரன் நெகிழ்ந்தபடியாலே அவனுடைய அஸாதாரணமான திருத்துழாயும் நலிகிறது. (நடுவே) பாத்யபாதக பாவஸம்பந்தமின்றியிலேயிருக்க நலிகிறதென்.

விபூதிஸாமந்யத்தாலே நலிகிறத்தனை, நாங்கள் குடிமக்களல்லோம். (நடுவே) - ஸ்வரூபப்ரயுக்தமன்று, ஒளபாதிகம் என்றுமாம். வாடையைச் சொல்லுகையாலே பூதங்களில் ப்ரதாநத்தை எடுத்து ப்ரக்ருதிக்கு பலக்ஷணமாகச் சொல்லுற்று. ப்ரக்ருதி ப்ரவாஹத்தாலே நித்யமாயிருக்க இத்தையுபாதி யென்னும்படி எங்ஙனேயென்னில், அந்தவத்தாகையாலே ஆதிமத்தென்று கொள்ளுகிறோம். முகத்திலழுக்கைக் கழுவினால் அவ்வழுக்குப் போனத்தைக் கண்டு வந்தேறியென்று கொள்ளலாகா நின்றது. அழுக்கு இந்நாள் தொடங்கி பற்றிற்று என்றறியவேண்டுவதில்லையென்று. (வண்ணம் துழாவி) வருகிறபோதே கண்ணாற் கண்டாரை விழவிட்டுக்கொண்டு வாராநின்றது. கலந்து பெற்ற நிறத்தையழித்துக் கொண்டு வாராநின்றது. (ஓர் வாடை) அத்விதீயம், தனி வீரனென்றுமாம். (உலாவும்) தனக்கெதிரில்லாமையாலே மதமுதித மானகஜம் பாகனை விழவிட்டுலாவுமாபோலே வாரா நிற்கும். நிராச்ரயமாய் நில்லாதென்று இன்னிறம் நிற்குமாச்ரயத்தைக் கணிசித்துலாவாநின்றது. அஸம்பாதமாக உலாவாநின்றது. இவளுடைய அவஸாதாதிசயத்தைக் கண்ட திருத்தாயார் பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே பொகட்டுக் கூப்பிடுகிறாள், நீயிங்குவந்து கிடக்கிற கிடைக்கும் இவளுடைய அவஸாதத்துக்குமொரு சேர்த்தி கண்டிலோம்.

விளக்கம் - (தண்ணந்துழாயித்யாதி) - துளசிக்கு எந்தவிதமான தடையும் இல்லை. துளசியானது என்னை எத்தனை வேண்டுமானாலும் வருத்தலாம், தவறில்லை. துளசிமாலைக்கும் இவளுக்கும் பாத்யபாதக ஸம்பந்தம் உண்டு என்பதால் இவ்விதம் கூறுகிறாள் (அதாவது பாதிக்கும் வஸ்து, பாதிக்கப்படும் வஸ்து என்றுள்ள தொடர்பு). துளசியானது அவனுக்கு மிகவும் வேறுபட்ட உயர்ந்ததான வஸ்துவாகும்; அவனது திருவடிகளுடன் இவளுக்கு எப்போதும் தொடர்பு உள்ளது; இதனால் துளசியானது இவளுக்கு மறைமுகமாக பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதாக உள்ளபோதிலும், அந்த துளசியுடனான தொடர்பு ஏற்பட இத்தகைய நிலையே காரணமாக உள்ளதை இவள் ஏற்கிறாள். ஒருவனிடம் அரசன் கோபம் கொண்டால், அவனது சேனைகளும் அந்த மனிதன் மீது கோபம் கொண்டு அவனை எதிரி போன்று பார்க்கின்றன. இது போன்று, ஸர்வேச்வரன் இவளை வருத்துவதால் அவனுடைய உயர்ந்த வஸ்துவாகிய துளசியும் இவளை வருத்தியபடி உள்ளது. (நடுவே) - துளசிக்கு ஸம்பந்தம் உள்ளதால் வருத்துவது சரி; ஆனால் எவ்வித தொடர்பும் இல்லாமல் உள்ளபோதிலும் காற்று வருத்துவது ஏன்? இந்த உலகத்தில் உள்ளதால் இவ்விதம் செய்கிறது என்று கூறலாம். ஆனால்

நாங்கள் சாதாரண குடிமக்கள் போன்று உள்ளவர்கள் அல்லர், அந்தப்புரத்தில் அல்லவோ உள்ளோம்? பஞ்சபூதங்களில் முதன்மையாகக் காற்றை எடுப்பதன் மூலம் மற்ற அனைத்தும் கூறியதாயிற்று. (வண்ணம் துழாவி) - தான் வரும் வழியில் உள்ள அனைவரையும் இது போன்றே செய்தபடியும், அவர்களிடம் உள்ள நிறத்தை அழித்தபடியும் வருகிறது. (ஓர்வாடை) - இப்படி அழிப்பதற்கு இரண்டாவது ஒன்று இல்லை என்றுள்ள தன்மை. தனிவீரன் என்றும் கொள்க. (உலாவும்) - மதம் பிடித்த யானை ஒன்று தன்னை அடக்கி ஆளும் பாகனையும் தள்ளிவிட்ட காரணத்தினால் அடக்குவதற்கு ஆள் இன்றி உலவுவது போன்று இந்தக் காற்றும் உள்ளது. உடலில் உள்ள நிறத்தையும் ஒளியையும் மட்டும் அல்லாது சரீரத்தையும் அபகரிக்கவேண்டும் என நின்றது. இவளது இத்தகைய துன்பகரமான நிலையைக் கண்ட தாய், பெரியபெருமாள் திருவடிகளில் நின்று அழைக்க்கிறாள். நீ இவ்விதம் இந்தத் திருவரங்கத்தில் வந்து சயனித்துள்ள நிலைக்கும் இவளது துன்பத்திற்கும் தொடர்பு உள்ளதோ?

வ்யாக்யானம் - (வள்வாயித்யாதி) “ஒரு ஸ்தரீ குற்றஞ்செய்தாள்” என்று பட்டருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து “இவளை ஹிம்ஸிக்க வேணும்” என்ன, “புறம்புள்ள எல்லாவற்றையும் விட்டு இவ்வூரிலிருப்பே உத்தேச்யமாயிருக்கிற இவளை எத்தைச் சொல்லி நாம் நசிவது” என்றருளிச்செய்தார். வீரஸுந்தரனோடே எம்பார் விரோதித்திருக்க, அவ்வூரிலுள்ளானெருவன் ”அவனோடே எதிரியாய் அவனுக்கஞ்சி எம்பார் திருவடிகளிலே வந்து சரணம்புக, ஸ்ரீபாதத்திலேவர்த்திக்கிறவர்கள், “அவனோடு பண்டே விரோத முண்டாயிருக்கச்செய்தே இவனையுங்கைக்கொள்ளக்கடவதோ” என்ன, நம்மை “சரணம்” என்று புகுந்தவனை நாம் கைக்கொண்டால் சரணாகதி தர்மமேயெல்லாரையும் ரக்ஷிக்கவற்று காண்” என்றருளிச்செய்தார். வளைந்த வாயலகையுடைத்தான புள்ளானது, சங்கை ஹிம்ஸியாதபடி தன்னுடைய நீர்த்திரையாகிற கையாலே எதிரியோடே பொருது சங்கை ரக்ஷிக்கும்படியான ஊரிலேயிருக்கிறவனே! (பொருநீர்) புள்ளானது ஆமிஷத்தைக் கணிசித்து நீர்க்கரையிலேயிருக்க, சங்கானது “நம்மை ஹிம்ஸிக்கப்போகிறது” என்றறியாதே “என்னை நீர் நோக்கவேணும்” என்று சொல்லாதிருக்க, தன்பக்கலிலே வர்த்திக்கிற வற்றுக்காக அவற்றினுடைய எதிரியான புள்ளின் முகத்திலே தந்திரையாகிற கையாலே யுத்தம் பண்ணி “உள்ளே போராய்” என்று கையைப் பிடித்துக் கொண்டு போகாநின்றது. இத்தால் செய்கிறது - அசேதநமான நீரானது தன்பக்கலிலே

வர்த்திக்கிறவற்றை இப்படியே நோக்காநின்றால் பரமசேதநரான தேவீருக்கு இவள் திறத்தென் செய்யவேண்டா என்கிறது. சுத்தஸத்வமயமான ஆத்மாவை ஜடமான ஸம்ஸாரம் நலியாமே நோக்குகைக்கன்றோ தேவீரிங்கு வந்து கிடக்கிறது.

விளக்கம் - (வள்வாயித்யாதி) - ஒருமுறை ஸ்வாமி பராசரபட்டரிடம் ஒரு பெண்ணை அழைத்து வந்து, “இவள் குற்றம் செய்துள்ளாள். ஆகவே இவளை நீங்கள் தண்டிக்கவேண்டும்”, என்று சிலர் கூறினர். இதற்கு பட்டர் அவர்களிடம், “உலகவிஷயங்கள் அனைத்தையும் விட்டவளாக, இந்தத் திருவரங்கத்தில் வந்து வசிக்க வேண்டும் என்பதையே எண்ணமாகக் கொண்டு வந்தவளை நாம் எதனைக் கூறி தண்டிப்பது?” என்றார். வீரஸுந்தரன் என்னும் மன்னனுக்கும், எம்பாருக்கும் விரோதம் ஏற்பட்டிருந்த காலத்தில், திருவரங்கத்தில் வசிக்கின்ற ஒருவன், அந்த வீரஸுந்தரனுடன் விரோதம் கொண்டவனாக, அவனிடம் பயம் கொண்டு, எம்பாரிடம் சரணம் புகுந்தான். இதனைக் கண்டவுடன் எம்பாரின் சீடர்கள் அனைவரும், “வீரஸுந்தரனுடன் நமக்கு முன்பே விரோதம் உள்ளது. இந்த நிலையில் இவனையும் நாம் ஏற்றுக்கொண்டு, விரோதத்தை மேலும் அதிகப்படுத்தலாமோ?”, என்றனர். இதற்கு எம்பார், “நம்மைச் சரணம் என்று அடைந்தவனை நாம் காப்பாற்றவேண்டும். இப்படிச் செய்யும்போது அந்த சரணாகதிதர்மம் என்பதே நம்மை அனைத்திலிருந்தும் காப்பாற்றிவிடும்”, என்று அருளிச்செய்தார். கூர்மையான அலகானது சரியான கோணத்தில் வளைந்திருக்கும்படி உள்ள பறவை என்று, காவேரியில் உள்ள நத்தை ஒன்றைப் பற்றுவதற்காக வந்தது. அப்போது தனது அலைகள் என்னும் கைகள் கொண்டு அந்தக் காவேரியானது, நத்தையின் எதிரியான அந்தப் பறவையுடன் யுத்தம் செய்து, நத்தையைக் காப்பாற்றுகின்ற திருவரங்கத்தில் உறைபவனே! (பொருநீர்) - பறவை ஒன்று தனது உணவைக் கவ்வி எடுப்பதற்குச் சரியான தருணத்தை எதிர்பார்த்து காவேரியின் கரையில் அமர்ந்துள்ளது. இவ்விதம் உள்ள பறவை ஒன்று தன்னை உண்ணப்போகிறது என்று அறியாமல் உள்ள காரணத்தினால் அங்கு இருக்கின்ற நத்தை காவேரியிடம், “நீ என்னை காப்பாற்றவேண்டும்”, என்று விண்ணப்பம் செய்யாமல் உள்ளது. ஆனாலும் தன்னிடம் உள்ளது என்று ஒரே காரணத்தினால் காவேரியானது அந்த நத்தையைக் காக்க முடிவு செய்தாள். இதனால் தனது அலைகள் என்னும் கைகள் கொண்டு நத்தையின் எதிரியான அந்தப் பறவையின் முகத்தில் யுத்தவேகத்துடன் அடித்தாள். தொடர்ந்து

நத்தையை, “உள்ளே செல்”, என்று தனது கைகள் மூலம் இழுத்தபடி சென்றாள். அசேதமாக உள்ள அந்த நீரே இவ்விதம் தன்பக்கம் உள்ளவர்களுக்கு உதவும்போது, மிகவும் உயர்ந்தவனாகிய திருவரங்கா! நீ இவளுக்குச் செய்யவேண்டுவதென்ன? சுத்த ஸத்வமயமாக உள்ள ஆத்மாவை, ஜடப்பொருளான ஸம்ஸாரம் துன்புறுத்தாமல் காப்பாற்றுவதற்காக அல்லவோ நீ இந்த திருவரங்கத்திற்கு வந்து சயனித்துள்ளாய்?

வ்யாக்யானம் - (திருவரங்கா அருளாய்) - “அருளாய்” என்றபோதே அருளக்கண்டிலர்; இப்படியருளாதொழிவானென்னென்னில், ஈசுவரன், கரணகளேபராதிகளுமக்குத் தந்தோமாகில், பக்தயாத்யுபாயங்களைக் காட்டினோமாகில், இதுக்கடியான ப்ரமாணங்களைக் காட்டினோமாகில், அவற்றையநுஷ்டித்து நம்மை வந்து கிட்டுகிறீர்” என்றாறியிருக்க, “ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியான நீயிவற்றையெல்லாமிங்ஙனே பண்ணினாயத்தனையல்லது வேறுபடப் பண்ணிற்றில்லையே, நானுண்டாயிருக்கக் கிட்டும்படியென்” என்கிறார். பகவத் விஷயத்திலே இத்தனையவகாடரான இவர் இத்தனையஞ்சவானென்னென்னில், பகவத் ப்ரஸாதமடியாகவந்த ஜ்ஞாநமாகையாலே த்யாஜ்ய பூர்வகமாக ப்ராப்யத்தைக் காட்டிக்கொடுநின்றது; ப்ராயத்திலே ருசியும் மிகாநின்றது; ருச்யநுகுணமாகப் ப்ராப்தியளவுஞ் செல்லாமையாலே அதுக்கடியான விரோதி தர்சநத்தைப் பண்ணியஞ்சுகிறார். ஸம்ஸாரத்தைப் பார்த்தால் பயப்படவேணும்; ஸர்வேச்வரனைப் பார்த்தால் பயங்கெடவேணும்; அவனைப் பார்த்து பயங்கெட்டிலனாகில் பகவத்ப்ரபாவமறிந்திலனாம்; ஸம்ஸாரத்தைப் பார்த்து பயப்பட்டிலனாகில் ஸம்ஸார ஸ்வபாவமறிந்திலனாம். ஜ்ஞாநகார்யமாவது - ஆகாரத்ரயமுண்டாகை. ஸம்ஸாரம் மித்யை காணென்னுதல், ஒளபாதிகம் காணென்னுதல், ஜீவந்முத்திகாணென்று சொல்லும் சஷுத்ரவாதிகளுக்கன்றோ இத்தை நினைத்தால் அஞ்சாதிருக்கலாவது. பகவத்ப்ரபாவத்தையுமறிந்து ஸம்ஸார ஸ்வபாவத்தையுமறிந்து ஸம்ஸார பயபீதனாயிருப்பானொருவனைப் பெற்றாலன்றோ ஸர்வேச்வரனுக்கு “மாகுசு:” என்னலாவது. இப்படி “மாகுசு:” என்றாலன்றோ இவனுக்கு “ஸ்திதோஸ்மி” என்னலாவது. (திருவரங்கா) நீயிங்கு வந்து கிடக்கிறது உன்னுடைய கர்மபலாநுபவம் பண்ணவோ? போகபூமிதேடியோ? ஒருகுறைவாளரில்லாமையோ? ருசியுடையாரில்லாமையோ? நீயருளாதொழிகிறதென்? (அருளாய்) “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்றால் அதின்

பலமான "துயரறு சுடரடி தொழுதெழும்" பண்ணவேண்டாவோ?
 அறிவுகலங்கினார்க்கிப்படி யருளாதொழிகையநாதியோ?
 இப்போதுண்டானத்தனையோ? (உளவோ பண்டுமின்னன்னவே) "ஆர்த்தர்க்குப்
 பண்டுதவினான்" என்னுமிடம் ப்ரஸித்தமன்றோ? த்ரௌபதிக்கு
 ஸ்ரீகஜேந்த்ரனுக்கு ஸ்ரீப்ரஹ்லாதனுக்கு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு காகத்துக்கு.

விளக்கம் - (திருவரங்கா அருளாய்) - "அருளாய்" என்று உரைப்பதால், இதுவரை இவன் அருளவில்லை என்றாகிறது. இதற்குக் காரணம் உரைக்கிறார். அதாவது "இமையோர் தலைவா மெய்நின்று கேட்டு அருளாய்", என்று உரைத்தபோதிலும் அவ்விதம் செய்யாமல் உள்ளதால் உரைக்கிறார். ஏன் அருளவில்லை என்பதைக் கூறுகிறார். ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில், "நாம் இவருக்கு நம்மை ஆராதிக்க ஏற்றபடி உடல் உறுப்புக்களையும் மனம் உள்ளிட்ட இந்த்ரியங்களையும் அளித்துவிட்டோம்; பக்தி உள்ளிட்ட உபாயங்களையும் காண்பித்துவிட்டோம்; இவை அனைத்தும் நம்மை வந்தடைய உதவும் உபாயங்கள் என்பதையும் பல சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் உரைத்து விட்டோம்", என்று எண்ணியபடி பேசாமல் இருந்தான். இதற்கு ஆழ்வார், "அனைத்தும் அறிந்தவனாக, அனைத்து வலிமை கொண்டவனாக உள்ள திருவரங்கனே! நீ இவை அனைத்தையும் செய்தாய். ஆனால் அறியாமையில் உள்ளவனும், சக்தி அற்றவனும் ஆகிய நான் உன்னை எவ்விதம் கிட்டுவேன்? எனக்கு ஸ்வரூபஞானம் பிறக்கும்படிச் செய்யவில்லையே", என்கிறார். பகவத்விஷயத்தில் மிகுந்த ஆழங்கால்பட்ட இவர் இப்படி அச்சம் கொள்வது ஏன்? ஸர்வேச்வரனின் க்ருபை காரணமாக வந்த ஞானம் என்பதால் கைவிடவேண்டிய அனைத்தையும் கைவிட்ட பின்னர், அடையவேண்டிய இலக்கான ஸர்வேச்வரனை இந்த ஞானம் காட்டிக்கொடுத்தது. இதனால் அடையவேண்டிய இலக்கான அவன் மீது ஆசையும் அதிகமாகவே உள்ளது. ஆனால் இதன் விளைவாக அவன் கிட்டாமையால், இதற்குக் காரணமாக உள்ள ஸம்ஸார விரோதிகள் குறித்து அச்சம் கொள்கிறார். ஸம்ஸாரத்தைக் கண்டவுடன் அச்சம் ஏற்படவேண்டும்; ஸர்வேச்வரனைக் கண்டவுடன் அந்த அச்சம் விலகவேண்டும். அவனைப் பார்த்த பின்னரும் ஒருவன் தனது ஸம்ஸார அச்சம் நீங்கப்பெறவில்லை என்றால், அவனது ப்ரபாவத்தை அவன் அறியவில்லை என்றாகிறது. ஸம்ஸாரத்தைக் கண்டு அச்சம் கொள்ளாமல் உள்ளான் என்றால், ஸம்ஸாரத்தின் தன்மையை அவன் அறியவில்லை என்றாகிறது. "ஸம்ஸாரம் பொய்யானது, ஜீவன் முக்தி என்ற கருத்தைக் காண்பாய்", போன்ற பல

வாதங்களை உரைக்கின்ற தாழ்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமே ஸம்ஸாரத்தைக் கண்டால் அச்சம் உண்டாகாது. பகவத் ப்ரபாவம் அறிந்தவனும், ஸம்ஸாரத்தின் தன்மை அறிந்தவனும், ஸம்ஸாரத்தைப் பற்றிய பயம் கொண்டவனும் ஆகிய ஒரு மனிதன் கிட்டினால் மட்டுமே ஸர்வேச்வரன் அவனிடம் கீதை (18-66) - மாசுச: - அச்சம் கொள்ளாதே - என்று கூற முடியும் அல்லவோ? இப்படியாக ஒருவனிடம் ஸர்வேச்வரன் - மாசுச: - வருத்தமோ அச்சமோ கொள்ளாதே - என்று கூறினால் அல்லவோ அந்த மனிதன் மீண்டும் "[கீதை (18-73)] - ஸ்திதோஸ்மி - அப்படியே செய்கிறேன்" என்று உரைக்க முடியும்? (திருவரங்கா) - நீ இங்கு வந்து சயனித்துள்ளது ஏன்? இன்பமாகச் சயனிப்பதற்கு ஏற்ற இடம் தேடி வந்தாயோ? உன்னுடைய கர்ம பலனை அனுபவிக்கவோ? குறையில்லாமல் உள்ளவர்கள் இருப்பதாலோ? நீ ஏன் அருளாமல் உள்ளாய்? (அருளாய்) "மயர்வற மதிநலம் அருளினன்" என்று கூறினால் மட்டும் போதுமோ? அந்த ஞானத்தின் பலனாக உள்ள "துயரறு சுடரடி தொழுது எழு" என்பதற்கு ஏற்ப உன்னுடைய திருவடிகளை மட்டுமே எண்ணியபடி இருக்கச் செய்யவேண்டுமோ? அறிவு தடுமாறியபடி குழப்பத்தில் உள்ளவர்களுக்கு நீ இவ்விதம் க்ருபை செய்யாமல் இருத்தல் என்பது எப்போதும் உன்னால் செய்யப்படுவதோ? அல்லது இந்தத் திருவரங்கத்திற்கு வந்த பின்னர்தான் இவ்விதம் செய்கிறாயோ? (உளவோ பண்டுமின்னன்னவே) - "துன்பத்தில் கூக்குரல் எழுப்பியவர்களுக்கு உதவினான்" என்பது உன் விஷயத்தில் அனைவராலும் அறியப்பட்ட ஒன்றாகும். இதனை திரௌபதி, கஜேந்தரன், ப்ரஹ்லாதன், விபீஷணன் காகாசுரன் ஆகியோரின் விஷயங்களில் காணலாம்படி உள்ளது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்